

HARLEQUIN®

049
JUUNI

Romantika

FIONA HARPER

Kutse bossi ballile

Fiona Harper
Invitation to the Boss's Ball
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2009 by Fiona Harper
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad **Harlequin Enterprises Limited**ile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B06241912
ISBN 978-9949-25-228-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

*Minu vanaemale Alice Johnsonile,
kes õbutas mind unistama ning
aitas nii mõnegi unistuse teoks teha.*

1. peatükk

Vana austrivärvi satiin oli vapustava tekstuuriga – sile, aga mitte libe nagu tänapäeval, samas jäik ja kindlust tekitavalt raske. Igaüks, kes niisugust kokteilikleiti nägi, lihtsalt pidi seda puudutama, ja nii tegi ka Alice, ta libistas sõrmedega üle kleidi, peatudes hetkeks ehisvöö lehvi voldil otse rinnajoone all. See polnud mingi tavaline kleit. See oli tükike ajaloost, tõeline kunsteiteos.

Ta asetas kleidi ettevaatlikult polsterdatud lillelisele riidepuule ja riputas turumüügikioski logisevale riidevarvale. Järgmine ese, mis kastist välja tuli, oli täiesti teistsugune, aga niisama rabav: must, seitsmekümne-datest pärit maani seelik – hea firmamärgiga –, mille samet oli nii tihe ja pehme, et sinna sisse võis end unustada ja muu läks meelest.

„Me jäämegi oma müügipunkti üles panema, kui sa nii aeglane oled.”

Alice tõstis pea ja vaatas oma parimat sõbratari ning tulevast äripartnerit Coreeni.

Coreen nägi täna välja, justkui oleks ta maha astunud viiekümne-date aastate pesumasina või rösteri reklaamplakatilt. Tal oli seljas punane valgete täppide ja voogava seelikuosaga kleit, tumedad juuksed olid laubal lokki keeratud ja vetruv hobusesaba vuhises kuklas, kui ta sättis kindaid, väikesi pärlitega kaunistatud käekotikesi ja kingi sametiga kaetud sõrestikalusele, mis täitis suurema osa turuboksist Coreeni

Kamber, kus müüdi erinevate aastakümnete stiilset *par excellence* rõivastust.

Coreeniga võrreldes oli Alice'i väljanägemine üsna tavaline. Ta sarnanes teiste turukauplejatega, kes pidasid rõivastuse mugavust ja soojust stiilist tähtsamaks. Nagu tavaliselt, katsid ta sääri teksad, jalgu aga kaunistasid vanad sissekantud jooksukingad. Coreen oli naernud Alice'i lohmaka pudelrohelise fliisjaki üle, mille viimane oli virutanud vanema venna tagant. Mis teha, Alice polnud stiilse naise võrdkuju, ta ei paistnud millegi poolest silma. Ta oli tavaline. Täiesti keskmine. Tal polnud mingit vajadust tõestada kellelegi, et on teistsugune kui teised.

„Kuule, punapea!”

Alice ohkas, tõstis pea ja nägi endale naeratamas meest, keda kõik Greenwichi turul tundsid Kavalale Dave'i nime all.

„Rõõmsamalt, kullake. Võib-olla poleks see kunagi juhtunud!” sõnas mees oma tavalisel lõbusal moel.

Liiga hilja. See oli juba juhtunud. Täpselt kuue nädala ja kahe päeva eest. Muidugi ei tulnud Alice'il mõttessegi rääkida oma murtud südamest Kavalale Dave'ile.

„Ma ei... Ma tahtsin...”

Ta rehmas käega. Oh, kes sellest hoolis! Lihtsam oli mängu kaasa mängida, mitte seletama hakata. Ta naeratas Dave'ile, mees tõstis põidla julgustavalt üles ja kärutas „antiigivaru” oma turuboksi.

Heakene küll, üks asi oli Alice'i juures ebatavaline – tema juuksed. See võis tunduda hea asjana, aga tegelikult polnud see üldsegi nii. Mõned kenad inimesed

nimetasid neid punasteks. Leidlikumad tuttavad aga tegid siira näo ette ja nimetasid ta pead Tiziani punaseks või kuldpruuniks. Tegelikult olid juuksed täiesti kollakaspunased.

Coreen nipsutas Alice'i näo ees sõrmi ja viimane koondas tähelepanu sõbratarile, adudes ta tähendusriikast pilku.

„Unistad ikka sellest mõttetust Paulist?”

Tänan, Coreen.

Alice oli end mõneks hetkeks unustanud, imetledes vanade kaunite riiete tekstuuri ja värve, aga Coreeni otsekohene meeldetuletus tõi ta prantsatusega maa peale tagasi. „Me läksime alles kuu aega tagasi lahku. Igal tüdrukul on õigus oma haavu lakkuda, nagu sa tead.”

Coreen turtsatas ainult. „Ma ei usu, et sa ei jätnud teda esimesena maha, selle kebabiloo pärast. Mina küll oleksin.”

Alice ohkas, kahetsedes, et oli Coreenile sellest kohutavast õhtust rääkinud. Ta oli ennast üles löönud, et minna Pauliga õhtust sööma – lausa *kleidi* selga pannud – ja avastanud, et noormees kavatses teda kostitada uue arvutimängu ja söögiga räpases kebabikohas. Kui noormees oli küünitanud tema suunas paberpakendis kebabi, aidates samal ajal oma nõmedal korterikaaslasel mängukonsooli üles seada, maandus pakend Alice'i süles, jättes uhiuuele kleidile inetu rasvalaigu. Paul isegi ei märganud, et Alice, kirudes end selle eest, et oli olnud nii rumal, kadus tervelt kahekümneks minutiks tualetti.

Paul oli vähemalt *püüdnud*. Kust tema võis teada, et Alice oli oodanud romantilist õhtusööki, mitte poiste-õhtut. Varem polnud neiu ju kunagi kaevanud.

Aga ikkagi...

Hea küll, Alice polnud lootnud, et Paul sõidab limusiiniga ette ja käitub temaga justkui printsessiga. Aga oleks kena, kui kas või üks kord temaga käitutaks nagu tütarlapsena.

„Ma ei imesta, et sul ei vea meestega,” sõnas Coreen, tõmmates välja karusnahkse kraega seemisnahkse mantli. „Sa peaksid oma kõhule „Tere tulemast” tätoveerima, sa ju lausa heidad maha ja lased poistel enda peal tallata.”

Alice ei vaadanud Coreeni poole. Ta ajas kaela õieli ning silmitses turu sissepääsu. Kell hakkas üksteist saama, oli neljapäeva hommik, mis polnud tavaliselt kõige tihedam tööpäev, aga võis kindel olla, et varsti astub mõni ligi ja hakkab kaupa uurima. Loodetavasti unustab Coreen siis oma moraalijutluse.

„Ma ei kutsu mehi enda peal tallama,” lausus Alice vaikselt, ent üllatavalt otsusekindlal häälel, kuigi teadis väga hästi, et Coreen suudaks iga mehe oma punase postkasti värvi kinganinaga korrale kutsuda. Stiilse kinganinaga.

Coreen kallutas pead küljelt küljele. Ta lokid vetrusid. „Just *seda* sa teedki.”

See polnud õige. Coreen ei saa sellest kunagi aru. Tema oli elav ja ninakas, ta silmad välkusid, ja oma kõnnakuga võis ta liikluse seisma panna. Alice teadis seda päris kindlalt, sest ühel korral oli ta ise pealt näinud, kuidas Coreeni vonklev kõnnak tekitas Greenwich High Streetil autode pisikokkupõrke. Coreenil polnud aimugi, mida see tähendab, kui oled meeste jaoks nüüsimana huvitav nagu möödunud aasta reklaamplakat.

Paul polnud Coreenile kunagi meeldinud, aga Alice pidas noormeest armsaks. Paul oli oma arvutimängudest liiga palju sisse võetud ega osanud teha suurejoonelisi žeste, aga noormees oli Alice'ile tõesti meeldinud. Alice oli isegi mõelnud, et on temasse armunud. Milline rumalus. Paul oli kogu aeg oma ekskallima järele igatsenud ja asi oligi lõppenud sellega, et ta läks tolle juurde tagasi, Alice aga langes tusatujju ning hakkas ohjeldamatult šokolaadi sööma, tundes end hüljatu ja tobedana.

„Mõnikord tuleb suhte säilitamiseks kompromissidele minna,“ sõnas neiu, lootes, et nüüd, kus kaup on paika pandud, tuleb keegi alalistest turumüüjatest nendega juttu ajama.

Ei. Alice oli realist. Meestel ei tulnud mõttessegi temast mööda sõites kas või pisutki tugevamini piduripedaalile vajutada, rääkimata sellest, et mõni neist oleks vandunud kustumatut armastust või lubanuks kõik unistused hõbekandikul Alice'i ette kanda. Aga ehk õnnestub tal ikkagi lõppude lõpuks leida noormees, kellega elu sisse seada.

Ta kortsutas kulmu. Ei, väljend „sisse seada“ polnud õige. Sellest võis järeldada, justkui tahtnuks ta *tõepoolest* alaliselt paigale jääda, mida ta ju ei tahtnud. Tal olid oma unistused. Võib-olla polnud need nii säravad nagu sõbrataril. Tema poolest võiks võluprints jääda oma lossi ja muinasjutukuningriiki. Alice oleks õnnelik ühe keskmise Joe üle, kui too tahaks elu ühe keskmise Jilliga jagada.

Aga kuidas seda seletada väänikule Coreenile, kes mitte lihtsalt ei oodanud, vaid lausa nõudis ta ellu tulnud meestelt täielikku pühendumist.

„Kuule,” Alice tundis, kuidas üks käsi võttis tal õlgade ümbert kinni, ja tabas Coreeni lavendliparfüümi lõhna. „Suhte hoidmiseks on küll vaja teha kompromisse, aga kas pead *sina* alati olema see, kes neid teeb või?”

Teoorias oli kõik õige, aga mitte ükski mees ei kaotanud Alice'i pärast pead. Kui sul pole välimust, millega mehel pead sassi ajada, siis pead olema suur isiksus, et talle head esmamuljet jätta. Alice ei arvanud, et ta on ses suhtes kõige viletsam, aga ta oli liiga tagasihoidlik, tal läks aega, enne kui ta suutis uute inimestega harjuda ja end neile avada. Ja kuna tal polnud erilist *välimust*, siis polnud palju selliseid noormehi, kes oleksid viitsinud temaga aega veeta ja iga ta sõna püüda. See oli surnud ring, millest ei saanud välja.

Vastassooga suhtlemise osas oli Alice üsna juhuslikult avastanud ühe relva, ta oli selle otsa komistanud ja oma arsenali võtnud.

Umbes neljateistkümneaastasena oli ta äkitselt adunud, et on muutunud oma meessoost kaaslaste jaoks justkui nähtamatuks. Nood olid sattunud möllavate hormoonide võimusesse ja jahtisid tüdrukuid, kes köitsid neid ilmselt rohkem kui tema. Ent Alice töötas välja mooduse, kuidas noormeeste seltsis olla. Ta muutus üheks neist. Peaaegu.

Seda polnud raske teha. Miskipärast polnud ta kunagi tegelnud nende lõputute tüdrukute asjadega, mis teismeliste poiste ajudele mõjusid ja nad hulluks ajasid. Seega oli ta pigem poiste sõber ning sellepärast nende lähedal. Kui diivad poisid kõrvale heitsid, läksid nood temaga välja. Tegu polnud mingi suurejoonelise plaaniga, vaid lihtsalt käitumismustriga, mida ta pani tähele ega tõrjunud.